

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, zastoupena Mgr. Anetou Boukalovou, advokátkou se sídlem Pobřežní 648/1, Praha, proti žalované: **Univerzita Karlova**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. 14 A 92/2018 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018, č. j. POP/UKRUK/12/138718/2017-3, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila předchozí rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2017, č. j. POP/UKRUK/12/138718/2017-1, kterým byl žalobkyni stanoven v pořadí třetí poplatek spojený se studiem ve výši 18 000,- Kč za dalších započatých 6 měsíců studia za období od 4. 10. 2017 do 4. 4. 2018. K překročení standardní doby studia došlo ke dni 2. 10. 2016 a žalobkyni tudíž vznikla povinnost uhradit první poplatek spojený se studiem. Žalobkyni byl rozhodnutím ze dne 15. 5. 2017, č. j. POP/UKRUK/5a/133923/2017-1 stanoven druhý poplatek, a to ve výši 15 500,- Kč za období od 3. 4. 2017 do 3. 10. 2017, přičemž tento vyměřený poplatek žalobkyně uhradila. Dne 5. 6. 2017 vydala žalovaná rozhodnutí o přerušení studia č. j. PFUK/1945/2017, na období od 27. 6. 2017 do 4. 9. 2017. V souladu s § 54 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon

o vysokých školách“) žalobkyně nebyla v době přerušení studia studentem. Ke dni 28. 11. 2017 žalobkyně studium řádně ukončila.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 10. 2019, č. j. 14 A 92/2018 - 50, žalobu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Předmětem sporu mezi účastníky bylo, zda byly naplněny podmínky pro stanovení poplatku vyplývající z § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, tedy zda došlo v případě povinnosti k úhradě třetího poplatku k započetí dalších 6 měsíců studia. Současně žalobkyně namítala, že správní orgán neaplikoval správní uvážení stanovení výše poplatku, když tato byla zjevně nepřiměřená. Žalobkyně dále rozporovala závěry žalované k povaze vyměřeného poplatku.

[3] K námitce o nemožnosti započetí „dalších šesti měsíců studia“ ve smyslu § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách městský soud uvedl, že žalobkyni byl vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia, tj. za překročení standardní doby studia. Městský soud konstatoval, že v uvedeném případě došlo k přerušení studia až po uplynutí standardní doby studia prodloužené o jeden rok, přičemž ze zákona neplyne, že by přerušení v době, kdy již byla žalobkyně povinna hradit poplatek za studium, mělo na vyměření poplatku za další studijní období vliv. Pro vyměření poplatku tak bylo rozhodné, zdali je osoba v den, kdy je započato znovu prodloužené studium studentem, nikoliv, zda bylo její studium v předchozím období přerušeno. Městský soud dále souhlasil s žalovanou, že poplatek za studium nemohl být s ohledem na přerušení studia ani snížen, protože žalobkyně nesplnila podmínky pro snížení uvedené v Opatření rektora Univerzity Karlovy č. 45/2017 – Postup při posuzování žádostí o prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem (dále též „opatření č. 45/2017“).

[4] Městský soud nepřisvědčil ani námitce rozporující tvrzení žalované, že poplatek za delší studium má funkci sankce, nikoliv funkci úhradovou. Z okolností případu je zřejmé, že žalobkyně není osobou, která by měla nést následky svého přístupu ke studiu a být sankcionována. Městský soud v návaznosti na výše uvedené uvedl, že poplatek nemá funkci úhradovou jak tvrdí žalobkyně, nýbrž regulační. Jedná se tak o určitý postih za delší než obvyklou dobu studia. Je na zvážení studenta, jak si své povinnosti rozloží ve standardní době studia, ale je však na jeho plné odpovědnosti, pokud studium v této standardní době studia neukončí a vznikne mu tak povinnost hradit poplatek za delší studium. Je v zájmu společnosti, aby absolvování vysokoškolského studia a po něm následné zapojení do hospodářského života bylo přiměřeně rychlé. Právě zpoplatnění studia je prevencí proti nežádoucím nepřiměřeným průtahům.

[5] Ani námitce žalobkyně stran absence aplikace správního uvážení a neadekvátní výše stanoveného poplatku městský soud nepřisvědčil. Za situace, kdy je osoba v období vyměření poplatku studentem, je jí poplatek ze zákona vyměřen na dalších 6 měsíců studia předem, přičemž v době vyměření nemůže žalovaná předjímat, zdali a kdy bude studium ukončeno, popř. přerušeno. I zde měla žalobkyně možnost zmírnění sankce dle § 58

pokračování

odst. 7 zákona o vysokých školách ve spojení s opatřením č. 45/2017. Jestliže žalobkyně nedostala svým povinnostem a nesplnila podmínky pro osvobození, popř. snížení poplatkové povinnosti, nelze její námitce stran nepřiměřenosti a neužití správního uvážení přisvědčit. K doprovodné námitce poukazující na absolvované zahraniční studium v rámci programu Erasmus+ městský soud uvedl, že se ztotožnil s argumentací žalované, že zahraniční studium představuje omezenou překážku pro ukončení studia v řádném termínu, nicméně toto není důvodem pro zohlednění při vyměřování dalších poplatků, pakliže nejsou splněny podmínky pro moderaci poplatku vyplývající z opatření č. 45/2017 (zohledněn může být pouze pro první a druhý výměr poplatku).

[6] Městský soud považoval za nedůvodnou i poslední námitku žalobkyně, kdy tato se považuje za znevýhodněnou, neboť jí zvolené studium na právnické fakultě není rozděleno na bakalářský a magisterský studijní program, čímž nemá možnost bez sankce přesáhnout dobu studia o celkem 2 roky. Městský soud konstatoval, že již při započetí studia byla žalobkyně seznámena s tím, že při magisterském studijním programu může standardní délku studia přesáhnout pouze o 1 rok, jinak bude muset hradit poplatek za prodloužené studium a bude zohledněno i předchozí neukončené studium. Nedošlo proto k zásahu do práv žalobkyně.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Namítala, že rozhodnutí žalované je nezákonné, protože nebyla naplněna podmínka pro stanovení poplatku vyplývající z ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Nemohlo dojít k započetí dalších 6 měsíců studia, protože v období od 3. 4. 2017 do 4. 4. 2018 jí byl přiznán status studenta pouze po dobu necelých 4 měsíců a k řádnému ukončení studia došlo ke dni 28. 11. 2017. Z toho důvodu jí nemohl být již ke dni 4. 10. 2017 vyměřen další poplatek za dalších započatých 6 měsíců studia, protože neměla fakticky dostudovaných předchozích 6 měsíců studia. Závěr městského soudu, v němž identifikoval období, za které je vyměřován poplatek odlišně, považuje za nesprávný. Předmětem sporu je toliko nesprávný výklad ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách a v něm uvedeného slovního spojení „dalších 6 započatých měsíců studia“, v jehož důsledku došlo k nesprávné aplikaci tohoto ustanovení.

[8] Městský soud podle stěžovatelky nesprávně vnímá smysl a účel tohoto ustanovení, pokud považuje vyměřený poplatek za sankci. V jejím případě prodlužování studia není nežádoucím jevem, jelikož k prodloužení došlo v důsledku absolvování zahraničního studia, kdy po dobu tohoto studia nelze studium přerušit ani jím nahradit příslušný ročník a je v takovém případě prodloužení studia nevyhnutelné. S ohledem na skutečnost, že vysokoškolské studium je přípravou na budoucí povolání, nelze prodlouženou dobu studia brát jako bezúčelné zneužívání systému, tudíž by poplatek neměl mít funkci postihu. Stěžovatelka vnímá funkci vyměřovaného poplatku výhradně jako úhradovou, kdy tento vyrovnává rozdíly vzniklé „nadměrným čerpáním“ tohoto sociálního benefitu.

[9] Kromě nesprávného právního hodnocení trpí napadené rozhodnutí také vadou nesprávné aplikace správního uvážení. Stěžovatelka je přesvědčena, že i kdyby bylo vydání

napadeného rozhodnutí přípustné, bylo by pro porušení procesních ustanovení nezákonné. Žalovaná nevzala v potaz individuální okolnosti případu a neaplikovala v souladu s § 54 odst. 7 zákona o vysokých školách správní uvážení při rozhodování o výši vyměřovaného poplatku. Namísto toho při vyměření poplatku vycházela z obecných tabulkových kritérií, která jsou aplikována na všechny studenty bez přihlédnutí k okolnostem jednotlivých případů. Stěžovatelka při tom odkázala na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92 - 50, z něž plyne, že aplikace tabulkových kritérií při rozhodování o snížení či prominutí poplatku spojeného se studiem není souladná se zásadou správního uvážení.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnula dosavadní průběh řízení, přičemž zopakovala své dříve uplatněné argumenty a uvedla, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu a je přesvědčena, že soud správně posoudil právní otázku a nedošlo k žádnému porušení procesních předpisů, které by mohlo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud vypořádá kasační námitky stěžovatelky v pořadí, v jakém byly uplatněny, neboť kopírují strukturu odůvodnění rozsudku městského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval podmínkami, za kterých veřejné vysoké školy mohou vybírat poplatky za prodlouženou dobu studia. V rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 - 37, rovněž ve věci stěžovatelky, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze zákona o vysokých školách jednoznačně vyplývá požadavek, aby výše poplatků spojených se studiem byla stanovena ve statutu veřejné vysoké školy. Splnění této povinnosti má zajistit informovanost studentů a uchazečů, která ovlivňuje jejich rozhodování o zahájení studia nebo pokračování v něm.

[15] Ve shodě s městským soudem lze konstatovat, že skutkové okolnosti nebyly mezi účastníky v souzené věci sporné. Stěžovatelka studovala na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v magisterském studijním programu v období od 1. 9. 2011 do 28. 11. 2017. Byla také studentkou předchozího bakalářského studijního programu jiné fakulty, a to v období od 1. 9. 2010 do 7. 10. 2011, které řádně neukončila. K překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok tak došlo ke dni 2. 10. 2016. Podle obsahu spisu byly stěžovatelce vyměřeny celkem tři poplatky za delší dobu studia, a to za období celkem od 3. 10. 2016 do 3. 4. 2018. Rovněž nebyl spor o to, zda byla stěžovatelka včas informována o poplatkové povinnosti za delší studium.

pokračování

[16] Podstatou stěžovatelčiny argumentace je rozdílnost výkladu ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, které stanoví, že: „*studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu*“. Stěžovatelka namítá, zda byla žalovaná vůbec oprávněna třetí vyměření poplatku provést, jelikož má za to, že nedošlo ke třetímu započetí dalších 6 měsíců v důsledku předchozího přerušení studia a s ohledem na přerušené studium reálně studovala necelé 4 měsíce. Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou. Pokud toto ustanovení váže vyměření poplatku za delší studium na skutečnost, že student překročí standardní dobu studia o více než jeden rok, je již na základě gramatického výkladu nepochybné, že vyměření poplatku za delší studium je odvozeno od trvání standardní doby studia a váže se vždy na 6 kalendářních měsíců následujících po dni, ke kterému studentovi vznikla poplatková povinnost. Standardní doba studia podle § 61 téhož zákona počíná dnem zápisu do studia, kdy se z dané osoby stává student, a končí dnem ukončení studia podle § 55 odst. 1 (absolvování studia) nebo § 56 odst. 1 a 2 (jiné způsoby ukončení studia), kdy osoba přestává být studentem. Dojde-li k přerušení studia podle § 54 zákona o vysokých školách, pak ode dne přerušení do dne opětovného zápisu do studia osoba sice není studentem, avšak pokud standardní doba studijního programu činí pět let a stěžovatelka tuto dobu překročila o více než jeden rok, je povinna nést negativní následek v podobě poplatku za delší studium. Pokud následně v době, kdy jí vznikla poplatková povinnost, studium krátkodobě přeruší, nemá toto přerušení vliv na poplatkovou povinnost, jestliže v době, kdy je další poplatek vyměřován, je stěžovatelka studentkou. Opačný výklad by byl zřetelně v rozporu s účelem poplatku za (delší) studium, neboť vzniku další poplatkové povinnosti by bylo lze se úspěšně bránit následným přerušením studia spolu s pozdějším tvrzením, že poplatková povinnost k dalšímu poplatku nevznikla, neboť v důsledku přerušení studia nedošlo k uplynutí doby šesti měsíců, za kterou již byl poplatek uhrazen. Důvodnost či nedůvodnost argumentace stěžovatelky tak zřetelně závisí v úvaze o povaze tohoto poplatku. Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky nepřisvědčil a naopak se ztotožnil s názory městského soudu. Ve shodě s ním konstatuje, že pro vyměření poplatku je rozhodující, zda student v okamžiku vzniku poplatkové povinnosti studuje, přičemž poplatky jsou hrazeny již za první den studia a to na celé období dopředu.

[17] Výklad navrhovaný stěžovatelkou nemůže obstát. Jak již bylo naznačeno, každé přerušení studia po uplynutí standardní doby studia zvětšené o jeden rok by znamenalo pozastavení vyměřovacího období při riziku případného (i účelového) přerušování studia a opětovného zápisu do něj, a tím obcházení poplatkové povinnosti spojené se započatím dalších 6 měsíců studia. To by bylo zřetelně v rozporu s účelem poplatku za delší studium. Ten má působit na studenty jednak motivačně směrem k tomu, aby studium zavčas ukončili a předešli tak případnému vzniku poplatkové povinnosti a pokud již dojde k překročení maximální doby studia prodloužené o jeden rok, pak vznik poplatkové povinnosti působí rovněž zřetelně jako sankce (postih) a následek nikoli včasného plnění studijních povinností. Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 23. 12. 2011, č. j. 4 As 26/2011 - 176 (publikován pod č. 2583/2012 Sb. NSS), že „*z konstrukce poplatku za delší studium (vyměření za každých dalších započatých šest měsíců studia, o které student studuje ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok) je*

zřejmě, že poplatek nemá funkci úhradovou, nýbrž že má funkci sankční a regulační.“ Poplatková povinnost a její případný vznik byl stěžovatelce předem znám. Bylo čistě na jejím zvážení, jakým způsobem si rozloží své studijní povinnosti a její odpovědnosti, pokud studium nedokončila v rámci standardní doby zvětšené o jeden rok.

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala právě nesprávné vnímání smyslu a účelu ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením žalobkyně, že poplatek spojený se studiem nemůže mít funkci sankce v přísném slova smyslu, jelikož stěžovatelka se nedopouští žádného nedovoleného jednání. Poplatek spojený se studiem však zastává funkci jakéhosi postihu v případě, že se student chová určitým způsobem, který zákon nepreferuje, ale zároveň jej ani nezakazuje. Ze stěžovatelkou výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 46/2013 - 34 také vyplývá, že „v žádném případě ovšem nejde o sankci, tedy o trest za právem nedovolené jednání. Jak je patrné z ust. § 63 zákona o vysokých školách, kde jsou stanoveny povinnosti studenta, ale i z ostatních ustanovení tohoto zákona, není nikde stanovena povinnost studenta či absolventa ukončit své studium ve standardní době studia. (...) Student či absolvent tedy nejedná v rozporu s právem, když studuje déle než je standardní doba studia. V tomto případě by se dala využít paralela se stanovením místního poplatku ze psů podle ust. § 2 odst. 3 věta třetí zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení může obec u druhého a každého dalšího psa zvýšit horní hranici sazby až o 50 %. Ve smyslu stěžovatelovy logiky by to tedy znamenalo, že držitelé psa jsou za druhého a každého dalšího psa sankcionováni. Smyslem tohoto ustanovení je však regulace počtu psů na území obce, nikoliv postih držitele psů za držení více než jednoho psa.“

[19] Nejvyšší správní soud však konstatoval v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012 - 58, také to, že „čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, (dále jen „Listina“) stanoví, že občané mají právo na bezplatné vzdělání v základních a středních školách, podle schopností občana a možností společnosti též na vysokých školách. Citovaný článek tak zakotvuje právo občana na bezplatné vzdělání na vysoké škole. Nicméně toto právo není absolutní, ale je omezeno schopnostmi občana a možnostmi společnosti. V zákoně o vysokých školách zákonodárce stanovil, kdy je delší bezplatné studium nebo další bezplatné studium nad možnostmi společnosti. Takové omezení má racionální důvody, a to umožnit bezplatný přístup k vysokoškolskému vzdělání zásadně každému, kdo k tomu má příslušné schopnosti, v jednom studijním programu, resp. na sebe navazujících programech, pokud studium absoluuje ve stanovené přiměřené době, a naopak zpoplatnit studium dalšího studijního programu, resp. na sebe navazujících programů, a studium, které trvá déle než po stanovenou přiměřenou dobu. Z hlediska intenzity je omezení základního práva velmi zdrženlivé, nemá diskriminační povahu a sleduje zcela legitimní účel. Spravedlivé a společensky účelné rozdělení prostředků na vysokoškolské vzdělání mezi ty, kteří na toto vzdělání aspirují. Zákonodárce tak při stanovení poplatku za studium v mezích ústavních mantinelů využívá své zmocnění pro regulaci přístupu k vysokému školství. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem krajského soudu, že funkce poplatku za delší studium má být především motivační a regulační.“ (zvýraznění přidáno).

[20] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, který správně konstatoval v odst. 30, že poplatek nemá funkci úhradovou, nýbrž regulační, jako určitý postih. Není tedy jasné, z čeho dovozuje stěžovatelka, že městský soud považuje

pokračování

poplatek jako sankci ve smyslu sankce za nezákonné jednání. Znovu je tak třeba zdůraznit, že smyslem poplatku za studium je motivovat studenty k absolvování studia co nejefektivněji a bez zbytečných průtahů a posilovat jejich odpovědnost za jimi zvolený studijní obor, aby nedocházelo k nadbytečně dlouhému studiu (regulační funkce). Zákon předpokládá, že může nastat situace, kdy student nebude schopen dokončit své studium ve standardní době studia, a nabízí možnost bezplatného zvětšení (prodloužení) o jeden rok.

[21] Nejvyšší správní soud pokládá za nedůvodnou i námitku stěžovatelky stran posouzení (ne)aplikace správního uvážení žalovanou. Podle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách: *„Rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.“* Snížení poplatkové povinnosti je definováno jako možnost, nikoliv povinnost žalované. Žalovaná při vyměření poplatkové povinnosti posoudila případ stěžovatelky v souladu se zákonem i s opatřením č. 45/2017 a dospěla k závěru, že stěžovatelka nenaplnila podmínky pro snížení poplatkové povinnosti. Jestliže stěžovatelka nedostala podmínkám stanoveným v opatření č. 45/2017, nemůže se dovolávat nepřiměřenosti uložené poplatkové povinnosti. Žalovaná ve svých interních předpisech poskytuje prostor pro snížení poplatku, nicméně i tento má své limity a nelze přistoupit ke snížení poplatku na základě subjektivního hodnocení žalované, nýbrž pouze za předpokladu objektivního splnění podmínek s přihlédnutím k okolnostem případu. Užití tzv. tabulkových kritérií tak není v přímém rozporu se správním uvážením, protože i tato kritéria umožňují správní úvahu v rámci zákonných mezí.

[22] V odůvodnění námitky stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92 - 50, který se zabývá mechanickou aplikací tabulkových kritérií a jejím rozporem se správním uvážením. Dle Nejvyššího správního soudu se v posuzované věci jedná o odlišnou situaci, kdy žalovaná v rámci povolených mezí v souladu s tabulkovými kritérii provedla správní úvahu, na jejímž základě došlo k vyměření poplatku za studium. Předmětné rozhodnutí však hovoří o nemožnosti správné aplikace správního uvážení za použití matematických modelů a ekonomických propočtů jako hlavních ukazatelů objektivnosti rozhodnutí, přičemž v takovém případě chybí právě ta složka správní úvahy a individualizace jednotlivých případů. Nejvyšší správní soud proto v souladu s městským soudem uzavírá, že jelikož stěžovatelka nesplnila podmínky uvedené v opatření č. 45/2017, nebyly dány podmínky pro snížení či prominutí poplatku.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu